

A varázsfa megmentése

Egyszer volt hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, még az Üveghegyen is túl élt egy szegény ember. Annak volt egy fia Jankó és egy mindig termő varázsalmafája. Ez a fa annyit termett mindig amennyire apának és fiának éppen szüksége volt.

Történt egyszer azonban hogy a fa megbetegedett, nem termett többet. A szegény ember nagyon elszomorodott, mert ha ki kell vágni a fát, nem lesz mit enniük. Jankó látva apja szomorúságát, úgy döntött megpróbálja megmenteni a fát és így magukat is az éhezéstől. Az almafán élő madárkák azt csiripelték Jankónak, hogy létezik egy varázstó a Sötét erdő közepén melynek vize mindent meggyógyít. Azonban a madárkák a fiú lelkére kötötték, hogy a vízből csak a szomszédos Herold király kincstárában őrzött arany vödröcskével lehet vizet meríteni.

Így történt, hogy Jankó elindult szerencsét próbálni. Ment, mendegélt míg Herold király palotájához nem ért. A kapu előtt azonban egy őr állta útját, aki koldusnak nézte és nem engedte be a palotába. Így kénytelen volt másfelé venni útját.

Egyszer csak egy öregemberrel találkozott, aki nagyon le volt gyengülve az éhségtől. A legény megsajnálta és kevéske ételét és vizét megosztotta vele és elmesélte mi járatban van itt. Hálából az öregapó elmondta Jankónak, hogy amikor besötétedik és mindenki nyugovóra tér, a kapuőr is el szokott bóbiskolni. Az emeleten mindig nyitva van egy ablak és ebben a teremben tartják a kapu és a kincstár kulcsait. Az öreg ember éjszakára még a hétmérföldes kampós botját is kölcsönadta Jankónak, hátha segítségére lesz.

A palotához visszaérve a szegény legény látja ám, hogy minden úgy van ahogy az apóka mondta. A hosszú bottal Jankó leakasztotta a terem faláról mindkét kulcsot és hangtalanul beosont a palotába. Mivel mindenki húzta a lóbőrt gyorsan megkereste a kincstárt és onnan kihozta az arany vödröcskét.

Megköszönte az öreg embernek a segítséget, majd tovább indult a sötét erdő felé. Ment, mendegélt napokig egy lélekkal sem találkozott. Amikor a Sötét erdőbe ért, megpillantott egy kicsi alakot, aki nagyon sietett valahova. Követni kezdte, de a lény nagyon gyors volt, így eltévedt az erdő közepén. Több út is vezetett több irányba, nem tudta melyiken menjen tovább. Ekkor meglátott egy picinyke csizmát az egyik úton, felvette és arra ment tovább.

Szerencséjére ez az út egyenesen a varázstóhoz vitte. Amikor szeretett volna meríteni a vízből, valaki rászólt:

- Mit csinálsz te legény? Ez a mi vizünk!

Jankó körbenézett és apró törpéket látott maga körül. Elmesélte nekik mire kell a gyógyító varázsvíz, mire a törpék királya így szólt:

- Ha ki tudod találni mi a titkos törpejelszó, megengedjük, hogy vigyél egy vödörrel a varázstóból, de csak három próbálkozásod lehet.

Jankó töri a fejét, majd rávágja:

-Törpicsek!

Az apró lények megrázzák a fejüket.

Gondolkodik-gondolkodik a fiú.

- Hegyesfül!- mondja a királynak.

A törpék ismét nemet intenek.

Most már Jankó nagyon töri a fejét, de semmi nem jut eszébe. Ránéz a kezében tartott csizmáckára.

- Kiscsizma!- közli a törpékkel.

A manócskák egymásra néznek és lassan bólintanak.

- Kitaláltad, -szól a királyuk- így megengedjük, hogy vegyél a vízből.

Jankó megköszönte, megtöltötte az arany vödöröcskét és elindult hazafelé. Mikor nagy sokára hazaért, azonnal megöntözte a varázsfát a gyógyító vízzel. És láss csodát a fa másnapra teremni kezdett. Minden jó ha a vége jó, a szegény ember és fia boldogan éltek míg meg nem haltak.

jelige: Szivacs